



Landskap

UR det förflutna steg flodens ande som en dimma
och stjärnorna böjde sig ner över fälten.
Försjunkna i tystnad stod de stora träden efter stranden.

Vart är du på väg, min själ, min stjärna?
Vart är du på väg i detta skumma landskap?
För längesedan sönderslagna är dess lagars tavlor.

Dess kopparkärl, dess lagars tavlor må ha sänkts i floden.
I dimman tycktes himmelen ha böjt sig över jorden.
Jag såg en hydda bortom dessa skumma fält.

Två dikter

av Gunnar Ekelöf

Teckningar av Stig Åsberg

På strandängar sank

På strandängar sank
står hästarna bruna
På strandängar sank
står hästarna bruna
med ryggarna svanka
och mularna sänkta
De vilar på hoven
De flyttar sig sakta
De väcker upp vipan
och ensliga spoven

Det prasslar i eken
där galläpplestekeln
just bygger bon —
Man hör hur ett nattåg
passerar station —

Längs vallar och diken
står hundlokor vita
Längs vägar och diken
slår hundlokor vita
sin skummande bränning
av ormspott och stritar

Osynliga riken
av hemliga väsen
med luden klänning
i stigande fallande
flykt över gräsen...

